

for den offentlige sektor og til inden for lovens rammer at fastsætte nærmere forskrifter for registerets opbygning og drift til et uafhængigt nævns endelige afgørelse. Udøvelsen af denne kompetence må herop på en konkret afvejning af administrative effektivitets- og rationaliserings hensyn over for hensynet til beskyttelse af individets integritet, og den endelige stillingtagen til, hvad denne interesseafvejning i det enkelte tilfælde fører til, er en så politisk præget funktion, at den kun, hvis særlige hensyn taler derfor, bør henlægges til et uafhængigt organ uden noget politisk mandat.

Det hensyn til at skabe øgede garantier for den enkeltes integritet på dette område, der danner baggrunden for det foreliggende lovgivningsinitiativ, synes imidlertid ikke med afgørende vægt at tale for en fravigelse af dette udgangspunkt.

Det mest nærliggende alternativ til en ordning, hvorefter kompetencen til at træffe beslutning om oprettelse af et nyt offentligt register og til at fastsætte nærmere forskrifter for dets opbygning og drift henlægges til en uafhængig tilsynsmyndigheds endelige afgørelse, er en ordning, hvorefter denne kompetence henlægges til den politisk ansvarlige minister, men således, at der forinden skal indhentes en udtalelse fra tilsynsmyndigheden. Dette indebærer, at den lovmæssige regulering reelt kommer til at bygge på en tilladelsesordning og dermed på en mere intensiv *forudgående* kontrol end den kontrolordning, der har været enighed i udvalget om at lægge op til, og som principielt bygger på en *efterfølgende* kontrol gennem et anmeldelsessystem. Der henvises herved til bemærkningerne i udvalgsbetænkningens afsnit 7.2. (Tilladelse eller anmeldelse). De administrative modhensyn, der har ført udvalget til at vige tilbage for at stille forslag om en tilladelsesordning, mindskes imidlertid væsentligt i styrke, når arbejdsbyrden i forbindelse med administrationen af en tilladelsesordning som efter det her skitserede alternativ i betydeligt omfang fordeles på samtlige ressortmyndigheder.

Det er klart, at den rådgivende funktion i forhold til ressortministeren, som efter dette alternativ henlægges til tilsynsmyndigheden, forudsætter, at tilsynsmyndigheden organiseres som et selvstændigt og uafhængigt organ i forhold til den øvrige forvaltning. Det forhold, at tilsynsmyndigheden ikke har en egentlig afgørelseskompetence i forbindelse med sager om oprettelse af nye offentlige registre, vil endvidere være egnet til at styrke denne uafhængighed. Den alternative ordning indebærer, at tilsynsmyndigheden frigøres for den politisk prægede interesseafvejning, der nødvendigvis er forbundet med en beslutning om oprettelse af et nyt register og

med fastsættelse af de nærmere forskrifter for dets opbygning og drift, og at det derfor med større styrke kan gøre de retssikkerhedssynspunkter gældende, som tilsynsmyndigheden i særlig grad bør varetage. Hertil kommer, at henlæggelsen af den egentlige afgørelseskompetence til vedkommende minister medfører, at de nævnte beslutninger træffes under sædvanligt politisk ansvar, hvilket i sig selv indeholder en yderligere garanti for, at retssikkerhedssynspunkterne vil blive varetaget i tilstrækkeligt omfang under beslutningsprocessen. Denne garanti kan yderligere styrkes ved at give tilsynsmyndigheden adgang til at offentliggøre afgivne udtalelser, inden ressortministerens endelige afgørelse foreligger.

Udgangspunktet i lovforslagets kapitel 3 er, at kompetencen til at træffe bestemmelse om oprettelse af et nyt *statsligt* register og til at fastsætte forskrifter om de enkelte registers indhold og drift m. v. i overensstemmelse med de principielle synspunkter, der er gjort gældende i det foregående, henlægges til vedkommende ressortministers afgørelse. Det er dog samtidig fastsat, at der forinden oprettelsen af et nyt register og fastsættelse af forskrifter for registerets virksomhed skal indhentes en udtalelse fra registertilsynet. For så vidt angår registre, der føres for en *kommunal myndighed*, skal beslutningen om oprettelse og fastsættelse af forskrifterne som hovedregel træffes af vedkommende kommunalbestyrelse. Også her skal der forinden indhentes en udtalelse fra registertilsynet. I de tilfælde, hvor registertilsynet ikke kan tiltræde et forslag om oprettelse af et nyt register eller et forslag til forskrifter om dette registers indhold og drift m. v., skal sagen forelægges for finansministeren, der træffer den endelige administrative afgørelse. Er registeret eller registersystemet indrettet med henblik på at kunne føres for kommunale myndigheder fra flere kommuner — typisk *landsdækkende registersystemer* — må registeret eller registersystemet ikke tages i brug, forinden finansministeren har godkendt systemet og fastsat forskrifter for dets indhold og drift m. v. Inden finansministeren træffer afgørelse i sådanne sager, skal der indhentes en udtalelse fra registertilsynet.

5. I vore dage er centrale eller landsdækkende edb-registre et uundværligt led i administrationen inden for en række forvaltningssektorer, både hvad angår planlægning, f. eks. med henblik på ny lovgivning, og den daglige administration. Dette gælder uanset, om de nævnte registre eller registersystemer drives af staten eller af en af de kommunale sammenslutninger.